

er lovsjusk, og det harmonerer overhovedet ikke med de udtalelser, Venstres formand og den nuværende statsminister er kommet med adskillige gange, også på de konferencer, der har været, før Venstres ordfører, hr. Eyvind Vesselbo, kom i parlamentet.

Vi må også sige, at vi jo ikke er de eneste. Det var klart under hr. Eyvind Vesselbos indledende ordførerbemærkninger, at det er stort set hele det øvrige parlament også utilfreds med. Det virker voldsomt generende, at man, selv om man har lyst til at være med på nogle af elementerne, ikke kan få lov til det, og jeg synes, det må give anledning til overvejelse hos det ledende regeringsparti, Venstre, og måske også hos det andet parti, De Konservative, om man i det mindste ikke skulle give en fair behandling, når vi diskuterer de ting. Det er fair og i orden, at der er kommet et andet flertal, der vil nogle andre ting, som vi kan være imod, men på proceduren skal man da ikke tages. Prøv dog at gå ind i en konstruktiv dialog og lad os få debatten om de forskellige emner frem for at gemme sig under dække af fem så vidt forskellige lovforslag.

Det blev jo helt tydeligt, at der ingen forbindelser er mellem Vandfonden og Ørestaden. Jeg kan ikke se den, og hr. Eyvind Vesselbo kunne heller ikke se den. Men det er lidt rystende, at vi ikke kan få lov til at behandle disse forslag undervejs, og det virker ikke fremmende for den måde, vi plejer at arbejde på i dette parlament, hvor vi i enighed og uenighed kan diskutere tingene, men dog i det mindste har respekt for, at de forslag, som er fremsat i ét lovforslag, også falder som ét forslag.

Men lad mig tage fat i det egentlige og sige, at i massakren på råd, nævn og puljer har regeringen gjort det til sin mærkesag at tage et opgør med den miljøpolitik, vi stod for. Man er nu nået til Den Grønne Fond, Den Grønne Jobpulje, Vandfonden og Ørestadsrådet, og det virker, som jeg sagde før, helt uhyrligt, at man slår dem sammen. Vi er i hvert fald nået dertil, at nu kommer forslaget på banen, og vi kan diskutere det her i salen, men på 5 minutter kan man dårligt nå at komme med en kommentar til hver enkelt del, og det virker underligt.

Især med hensyn til de to første elementer, altså Vandfonden og Den Grønne Fond, må jeg sige, at vi føler, det bliver uhyre svært at leve op til de forpligtelser, Danmark har ifølge Rioerklæringen, Århuskonventionen og Agenda 21-

programmet, med de nedlæggelser, der foreslås. Er det ikke selvmodsigende, at regeringen vil fremme den enkelte danskers indsats for natur og miljø, når man nedlægger de initiativer, der kan være med til at fremme dem? Det virker i hvert fald sådan på os.

Man må også spørge sig selv, og regeringen med: Hvad er det for en strategi, hvad er det for en vision, man følger? Er der lagt en strategi for, hvordan befolkningen skal informeres om miljø og inddragelse i de beslutninger, der træffes, som har konsekvenser for miljøet? Hvis man har en sådan strategi, vil jeg bede ministeren om at lægge den frem. Hvad er det for en strategi, man har i forhold til de internationale aftaler? Kunne vi i det mindste få visionen lagt frem her i salen? Eller er sandheden i virkeligheden, at i Venstre har man ingen visioner, ingen strategi ud over et bevidstløst skattestop, flere penge til erhvervslivet og et blindt had til alle de miljøvenlige organisationer og den tidligere regering? Er det ikke dét, der er sandheden, hr. miljøminister?

Er vi måske ikke ifølge de internationale konventioner forpligtet til både at støtte og anerkende de foreninger og grupper, der fremmer miljøindsatsen? Jeg mener, forslaget er snæversynet og meget lidt i tråd med de internationale aftaler, vi har tilsluttet os, og at det såmænd også strider imod den opfattelse, et flertal af befolkningen har. En meningsmåling i Politiken viste jo, at over 60 pct. er imod den sjakren, der sker på miljøområdet i øjeblikket, og det kan jeg godt forstå.

Er vi ikke ved at nå dertil, hvor alle miljøorganisationer, græsrodder, politikere og seriøse forskere – med streg under seriøse, må jeg sige til hr. Eyvind Vesselbo – der har et andet synspunkt end regeringens, bliver udråbt som smagsdommere eller profeter, der bare tegner et sort billede? Er det ikke det, man ønsker, er det ikke det, man vil? Det er oven i købet i 10-året for Rioerklæringen, hvor vi sidder med formandskasketten i EU og under FN-topmødet i Johannesburg. Føler man sig ikke lidt flov, hr. miljøminister? Jeg gør det i hvert fald på miljøets og på Danmarks vegne og på vegne af de mange mennesker, der har lagt et kæmpearbejde i de projekter og opgaver, der nu bliver slettet med et pennestrøg i fem forskellige lovforslag, som er slået sammen under ét, og som vi ikke får lejlighed til at debattere seriøst.